

Клонъ-Спасителъ

Отъ нѣколко дни баба Марта се бѣ разплакала и непрѣстанно ронѣше сълзи. Пжтищата се бѣха разкиснали и станали кални и непроходими.

Рѣка Струма, придошла отъ стопенитѣ снѣгове и дъжда, мжтна и яростна бучеше, биеше се въ скалитѣ и всѣваше страхъ и трепе въ душитѣ на закѣснелитѣ пжтници — войницъ изъ Кресненското дефиле.

Скали, грамадни великански кули, стърчеха надъ нея отъ двѣтѣ ѣ страни, а върховетѣ имъ се губѣха въ гжстата, пепелива, като връшникъ надвиснала, мжгла.

Стъмни се. По шосето което се вие, като змия, между скалитѣ покрай Струма, блѣщукаха двата фенера на една закѣснѣла болнична линейка — автомобилъ.

Шофьора и помощника му, млади момчета войници, при всѣки завой на пжтя потрепваха. Колелетата на линейката се лъзгаха и вървѣха не тамъ, кждѣто ги насочваше кормилото. А рѣката бучеше, биеше се о канаритѣ, клокочеше въ тѣмнината и съ яростния си ревъ заглушаваше бумтението на мотора.